

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felperesnek az alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt a Makói Városi Bíróságnál 3.P.20.539/2007. számon megindított és a Csongrád Megyei Bíróságnak 2.Pf.20.152/2010/18. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen az alperes által 85. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. május 10. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 300.000 (Háromszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az államnak, külön felhívásra 723.400 (Hétszázhuszónháromezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s :

A felperes a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásban módosított keresetében a peres felek összesen 149.610.000 forint értékű - személyes, családi és házastársi, valamint egyéni és társas vállalkozási célokat szolgáló vagyontárgyakból álló - házastársi közös vagyonának az akként történő megosztását kérte, hogy az általa birtokolt összesen 110.007.000 forint értékű közös vagyontárgyat adja a bíróság az ő, az alperes által birtokolt 39.603.000 forint értékű közös vagyontárgyat pedig az alperes kizárólagos tulajdonába, és számolja el az alperes terhére az életközösség megszűnése után a K. és Á. utónevű közös gyermekeiknek közösen juttatott lakóház felépítmény, illetve személygépkocsi (59. és 60. tétel) általa viselt költségének az alperest terhelő (17.500.000 + 5.250.000 =) 22.750.000 forintos fele részét, azzal, hogy a közös vagyon ilyen megosztása folytán az alperest 12.000.452 forint értékkülönbözet illeti meg, és ezen összeg alperesnek történő megfizetését vállalta.

Az alperes a házastársi közös vagyon megosztására irányuló kereset jogalapját elismerte, ellenezte azonban - többek között - a felperes által a vagyonmérleg 59. és 60. tételeibe felvenni kért közös vagyoni juttatások felek közötti elszámolását, mert álláspontja szerint a gyermekeknek szánt juttatás a felperes különvagyona terhére történt, saját elhatározásából.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével a felek házastársi közös vagyonát megosztotta akként, hogy a K., K. u. 84. szám alatti ingatlannak a felperes nevén nyilvántartott 1/2 tulajdoni hányadát 7.500.000 forint értékben az alperes tulajdonába adta, megállapította, hogy a S. Kft. felperes nevén nyilvántartott 1.600.000 forint névértékű és az alperes nevén nyilvántartott 1.300.000 forint névértékű üzletrésze a peres felek 1/2-1/2 arányú közös tulajdonát képezi, az alperes üzletrészét 29.724.931 forint értékben a felperes tulajdonába adta. Az ítélet rendelkező részében tételesen felsorolt összesen 111.970.918 forint értékű vagyontárgyakat a felperes, az ítélet rendelkező részében ugyancsak tételesen felsorolt összesen 39.436.400 forint értékű vagyontárgyakat pedig az alperes tulajdonába adta, kötelezte a felperest arra, hogy fizessen meg az alperesnek 90 napon belül 67.042.190 forintot, és - egyéb rendelkezések mellett - ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 158.000 forint perköltséget. Kötelezte a peres feleket, hogy személyenként fizessenek meg az államnak külön felhívásra 900.000 - 900.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezéssel élt annak részbeni megváltoztatása és - többek között - a felek kft.-üzletrészeinek összesen 2.900.000 forint névérték alapulvételével történő természetbeni megosztása, a K. utónevű gyermek részére létesített lakóház építési költsége 17.500.000 forintos fele részének (59. tétel), valamint az Á. utónevű gyermek részére vásárolt személygépkocsi vételára 5.250.000 forintos fele részének (60. tétel) az alperes terhére történő elszámolása iránt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A másodfokú bíróság az ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a megfellebbezett rendelkezéseit részben és akként változtatta meg, hogy a S. Kft. peres felek nevén nyilvántartott üzletrészeinek közös tulajdonát természetbeni megosztással szüntette meg úgy, hogy az egymástól eltérő névértékű két üzletrész felosztása útján kialakított két egymással azonos - 1.450.000 -1.450.000 forint - névértékű üzletrészek közül egyiket a felperes, másikat az alperes tulajdonába adta, mellőzte az elsőfokú bíróság ítéletének az üzletrészek megosztására, valamint 2 db robogónak a vagyonmérlegbe való beállítására vonatkozó rendelkezését, a felperes tulajdonába adott 1 db robogót 27.500 forint értékben és a felperes marasztalásának összegét 20.239.760 forintra leszállította. Mellőzte a felperes 158.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 800.000 forint elsőfokú

perköltséget. A felperes és az alperes által az államnak fizetendő feljegyezett első fokú eljárási illeték összegét személyenként 450.000 - 450.000 forintra módosította. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000 forint fellebbezési eljárási költséget. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 90.000 forint fellebbezési eljárási illetéket és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 810.000 forint fellebbezési eljárási illetéket.

A részbeni hatályon kívül helyezés folytán megismételt másodfokú eljárásban hozott jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás szerint a peres felek 1976. április 24. napján kötöttek házasságot, melyből 1977. április 13. napján K., 1979. augusztus 6. napján Á. utónevű gyermekeik születtek. A felek házassági életközössége 2002. augusztus 31. napján végleg megszakadt, majd a házasságukat az elsőfokú bíróság az alapperben hozott 2.P.20.205/2004/134. számú ítéletével felbontotta.

Az életközösség megszűnésekor összesen 212.957.180 forint értékű vagyontárgy képezte a peres felek közös tulajdonát, amelynek alapulvételével a felek közös vagyoni jutója személyenként 106.4590 forint.

A jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott részének indokolása szerint kihagyta az elsőfokú bíróság a felek közötti elszámolás K.éből - többek között - a felperes által az alperes terhére elszámolni kért és a vagyonmérleg 59. tételébe beállított 17.500.000 forintot. Ezen felperesi igény vonatkozásában az elsőfokú bíróság értékelte azt, hogy a felperes a különvagyont képező K., K. u. szám alatti ingatlant juttatta K. utónevű gyermekének és úgy foglalt állást, hogy az építkezés életközösség megszakadását követő 2003. évi számlái nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a beruházás a peres felek közös vagyonának terhére történt volna. Az ezzel ellentétes felperesi állítás igazolására nem ítélte alkalmasnak a felek K. és Á. utónevű gyermekeinek nyilatkozatait sem, mert a nevezett tanúk a peres felek hozzátartozói, és ebből eredően elfogulatlanak nem tekinthetők.

A másodfokú bíróság ezzel szemben arra mutatott rá, hogy az alperes maga is elismerte a felperes azon tényállítását, mely szerint a felek közös elhatározása volt az, hogy a közös vagyonuk terhére a közös gyermekeiket - K.t és Á.t - saját ingatlanhoz juttassák (Makói Városi Bíróság 2.P.20.205/2004/10. számú jegyzőkönyv 17. oldal második bekezdése). Ez a megállapodásuk a K. utónevű gyermek esetében teljesedésbe ment, hiszen a felperestől kizárólag általa ajándékba kapott K., K. u. szám alatti ingatlanon 2002. évben kezdődött meg az építkezés, amely a felek életközösségének

megszűnését követően 2003. évben fejeződött be. Az alperes az építkezés befejezését követően, a 2004. október 27-én megtartott tárgyaláson nem tette vitássá az építési költség kapcsán előterjesztett felperesi elszámolási igény jogalapját,összegszerűségét, továbbá azt sem, hogy ennek költségeit a felperes finanszírozta meg - elszámolási igénye mellett. Megjegyezte a másodfokú bíróság, hogy az alperes annak nem adta elfogadható indokát, hogy az álláspontját utóbb milyen okból változtatta meg. Rámutatott arra is, hogy az alperes a fellebbezési tárgyaláson sem vonta kétségbe azt, hogy a felperes saját egyéni vállalkozásából befolyó külön jövedelméből finanszírozta az építkezés költségeit, csupán kizárólagosan felperesi külön juttatásként kérte számba bevenni e tételt - ez utóbbit ugyanakkor cáfolja a saját korábbi előadása. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság arra az álláspontja helyezkedett, hogy a felperes az építési költség fele részét megalapozottan igényelheti az alperestől, ezért e jogcímen a felperes javára 17.500.000 forintot elszámolt.

A házastársi közös vagyon megosztásának eredményeként a felperes összesen 144.640.849 forint, az alperes pedig 69.161.335 forint értékű közös vagyontárgy tulajdonát szerezte meg. Az alperes tehát a 106.901.090 forintos közös vagyoni jutónál ($106.901.090 - 69.161.335 =$) 37.739.759 forinttal alacsonyabb, a felperes pedig ($144.640.849 - 106.901.090 =$) 37.739.759 forinttal magasabb értékű vagyonhoz jutott. A felperesnél mutatkozó többletből ugyanakkor levonandó az 59. tételbe - a fentebb kifejtettek szerint - beállított 17.500.000 forint, ezért a másodfokú bíróság a felperest terhelő értékkiegyenlítés összegét a különbözetként mutatkozó ($37.739.759 - 17.500.000 =$) 20.239.759 forintban - kerekítve: 20.239.760 forintban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a részbeni megváltoztatása folytán módosult a pernyertesség-pervesztesség aránya is, ezért a másodfokú bíróság a felek első-és másodfokú eljárásban felmerült költségeinek, valamint a le nem rótt eljárási illetéknek a viseléséről a módosult arányoknak megfelelően határozott.

A jogerős ítélet ellen az alperes felülvizsgálati kérelemmel élt a másodfokú bíróság ítélete elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztató rendelkezéseinek - kivéve a 2 db robogó vagyonmérlegből való kihagyását előíró rendelkezéseit - a hatályon kívül helyezése, valamint az elsőfokú bíróság ítélete ugyanezen rendelkezéseinek a helybenhagyása és a felperesnek a fellebbezési és felülvizsgálati eljárással felmerült költségei megfizetésére való kötelezése iránt.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezéseinek a hatályban tartására irányult.

A Legfelsőbb Bíróság a részítéletével a jogerős ítélet felülvizsgálattal nem támadott rendelkezéseit nem érintette, felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezései közül a peres feleknek a S. Kft.-ben lévő üzletrészeiben megtestesülő házastársi közös vagyon megosztására vonatkozó rendelkezéseit hatályában fenntartotta, a felperest értékkiegyenlítésként terhelő 20.239.760 forint marasztalási összegre vonatkozó rendelkezéseit - a le nem rótt illeték és a perköltség viselésére is kiterjedően - hatályon kívül helyezte és a vagyonmérleg 59. tétele alatti felperesi igény tekintetében a másodfokú bíróságot új eljárásra és ehhez képest az értékkülönbözetet illetően új határozat hozatalára utasította. A felek felülvizsgálati eljárási költségét személyenként 1.000.000 forintban, az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték összegét 2.500.000 forintban állapította meg.

A részítélet indokolása szerint az alperes felülvizsgálati kérelme részben - az 59. tétel alatti felperesi igény tekintetében - alapos. Rámutatott ugyanakkor a Legfelsőbb Bíróság arra, hogy a rendelkezésre álló peradatok mellett nem iratellenes és nem is nyilvánvalóan okszerűtlen a másodfokú bíróságnak az a ténymegállapítása, hogy a K. utónevű gyermek közös vagyonból történő megajándékozására vonatkozó és a Csjt. 30. §-ának (1) bekezdésében meghatározott „közös egyetértésnek” megfelelő megállapodás a felek között létrejött, és e megállapodás alapján az építkezés még az élet- és vagyonközösség fennállása alatt megkezdődött. Az irányadó tényállás alapján a felperes megtérítési igénye - annak jogalapját tekintve - alapos, az összekszerűségének a megállapításához szükséges adatok azonban nem állnak rendelkezésre. E K.ben értékelendő egyrészt az, hogy az építkezés „részbeni házilagos kivitelezéssel” történt, másrészt a felperesi előadásból következhet az, hogy a felperes által megjelölt bekerülési költség magában foglalja a peres felek, valamint a mások által - a felek valamelyikére, vagy a K. utónevű gyermekükre tekintettel - ingyenesen végzett építési munkák díjának a felét is, ez azonban az alperes terhére való elszámolásba nem érthető bele, mert azzal a felperes jogalap nélkül gazdagodna. Ezenkívül lényeges, hogy a becsatolt okirati bizonyítékok adatai szerint a felperes a különvagyonához tartozó ingatlant - építési telket - a holtig tartó hasznélvezeti jogának fenntartása mellett ajándékozta a felek K. utónevű gyermekének és az ingatlan egészére kiterjedő egyedüli hasznélvezeti joga az új lakóépület felépítését követően is változatlanul fennmaradt, míg az alperes az ingatlanra vonatkozó hasznélvezeti joggal annak ellenére sem rendelkezett, hogy a felépítmény bekerülési költségének a felperes által az ő terhére elszámolni kért fele része nem a K. utónevű gyermeket, mint az ingatlan tulajdonosát, hanem a felperest, mint az ingatlan hasznélvezőjét gazdagította. A hasznélvezeti jog értékének emelkedése pedig a felek közötti elszámolás K.ében jelentőséggel

bír, ezért annak értékét a felperes erre irányuló indítványa esetén igazságügyi építész- és ingatlan forgalmi szakértő bevonásával kell meghatározni, és e módszerrel kell kimunkálni a házilagos kivitelezési munkák díját is. Ezen adatok ismeretében lehetséges az arányosítás módszerével annak meghatározása, hogy az 59. tétel kapcsán pontosan milyen forintösszeg állítható be az elszámolásba.

A megismételt fellebbezési eljárásban az alperes módosított fellebbezési kérelmében (helyesen: fellebbezési ellenkérelmében) a felperest értékkiegyenlítés címén terhelő marasztalási összeg 35.239.760 forintra történő leszállítását, valamint a perköltségben és illetékben való marasztalásának mellőzését és felperesnek az alperes javára járó perköltség megfizetésére való kötelezését kérte.

A módosított fellebbezésének indokolása szerint a K., K. u. szám alatti ingatlan felépítményének teljes bekerülési költsége 20.000.000 forintban vehető figyelembe, amelyből a házilagos kivitelezés és az ingyenesen végzett munkák és anyagok értéke legalább 10.000.000 forintot tesz ki, az elkészült felépítmény teljes tehermentes forgalmi értékét 15.000.000 forintban jelölte, az elkészült felépítmény haszonélvezeti joggal terhelt tulajdonjogának forgalmi értéke előadása szerint 7.500.000 forint összegben vehető számításba. Ebből álláspontja szerint az következik, hogy a felperes megtérítési igénye csupán a készpénzes effektíve felmerült költségek haszonélvezeti jog értékével csökkentett részének fele részére terjedhet ki a Legfelsőbb Bíróság részítélete indokolásában megadott százalékos arányokon belül. Így a tényleges bekerülési összeg, azaz 10.000.000 forint haszonélvezettel csökkentett (50 %), vagyis 5.000.000 forint az az összeg, amelynek fele részét, nevezetesen 2.500.000 forintot igényelhet csak a felperes megalapozottan, ezért az értékkiegyenlítés összege 15.000.000 forinttal megemelendő $(17.500.000 - 2.500.000)$ 20.239.760 + 15.000.000 Ft).

A felperes módosított fellebbezési ellenkérelme (helyesen: fellebbezésében) arra irányult, hogy a megismételt eljárásban a másodfokú bíróság az alapfellebbezési eljárásban megítélt 20.239.760 forint értékkiegyenlítési összegről rendelkezzen. Előadta, hogy az építkezés során saját maga házilagos kivitelezést - ehhez szükséges szakértelem hiányában - nem bonyolított és nem volt olyan munkarész, amelyet bárki ellenszolgáltatás nélkül ingyenesen, szíveségből végzett volna el akár a felek, akár K. utónevű gyermekükre tekintettel. Bejelentette, hogy a K., K. u. szám alatti ingatlanra korábban bejegyzett haszonélvezeti joga a Sz.en, 2010. február 16. napján kelt megállapodással megszüntetésre került úgy, hogy e jogáról ellenérték nélkül lemondott és azt a megállapodás alapján az ingatlan-nyilvántartásból is törölték. Ennek kapcsán a felperes előadta, hogy e jog „figyelmetlenség

folytán maradt csak bejegyezve az ingatlanra", mert az ajándékozás után az csak a földterületre nézve illette meg őt (a korábbi felépítmény ugyanis lebontásra került), és az új felépítményre vonatkozó lakhatási engedély megszerzésével egyidejűleg a haszonélvezeti jog törlésére nem került sor, ezért ezt a fentebb hivatkozott megállapodás pótolta.

A másodfokú bíróság a hatályon kívül helyezés folytán megismételt másodfokú eljárásban hozott ítéletével az elsőfokú bíróság által a felperes terhére megállapított marasztalási összeget 23.183.760 forintra leszállította. Mellőzte a felperes 158.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését és kötelezte az alperest, hogy 15 napon felperesnek 2.300.000 forint első-és másodfokú, és felülvizsgálati eljárási költséget. A felperes és az alperes által az államnak fizetendő feljegyzett elsőfokú eljárási illeték összegét személyenként 450.000 - 450.000 forintra módosította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 100.000 forint fellebbezési és 176.600 forint felülvizsgálati illetéket. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 800.000 forint fellebbezési és 2.323.400 forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

A döntését azzal indokolta, hogy a Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.887/2009/4. számú részítélete alapján megismételt fellebbezési eljárásban az volt a vizsgálandó, hogy a K., K. u. szám alatti ingatlanon a felek közös elhatározásából a K. utónevű gyermekük lakhatásának biztosítása céljából elvégzett beruházásnak mennyi volt az a tényleges, effektív kiadással járó bekerülési költsége, amely a házastársi közös vagyon megosztásakor 59. tétel alatt a vagyonmérlegbe beállítandó. Ennek során számba veendő volt azon munkák K.e, amelyek kapcsán a felperesnek tényleges kiadása nem volt, továbbá figyelemmel kellett lenni arra is, hogy az érintett ingatlant a felperes javára holtig tartó haszonélvezeti jog terheli - terhelte.

A megismételt fellebbezési eljárásban feltárt tények alapján a másodfokú bíróság az irányadó tényállást azzal egészítette ki, hogy az érintett családi házas lakóK.nyezet kialakítása során nem volt olyan munkarész, amelyet a felperes maga végzett volna el, illetve más, a felekre, illetve a közös gyermekre tekintettel ellenszolgáltatás nélkül, ingyenesen, szívésségből végezett volna.

A felperes javára bejegyzett holtig tartó haszonélvezeti jog a 2010. február 16. napján kelt megállapodás alapján az ingatlan-nyilvántartásból törlésre került. A felperes ezt megelőzően sem gyakorolta a haszonélvezeti jogból eredő jogosultságait.

A vagyonmérleg 59. tétele alatt - kerekítetten - 29.112.000 forint volt az elszámolás K.ébe vonható.

A tényállás kiegészítésekor a másodfokú bíróság értékelte, hogy a felperes azon személyes előadását, mely szerint: az építkezés során ingyenesen senki nem segédkezett, mindenért fizetett, a „házilagos kivitelezés” korábbi kijelentés részéről azt jelentette, hogy nem mindenért kapott számlát, de minden munkáért fizetett, még a bontási költséget is viselte, ugyanakkor az időmúlásra tekintettel a számlákat már nem minden munkarész tekintetében tudta bemutatni (2.Pf.20.152/2010/8. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal negyedik bekezdés) – az alperes nem tette vitássá, csupán azt kifogásolta, hogy számlák hiányában a felperes által csatolt írásbeli nyilatkozatok bizonyító erővel bírnának (fentebb megjelölt jegyzőkönyv 2. oldal ötödik bekezdése). Ezért a másodfokú bíróság házilagos kivitelezés címén az alábbiak szerint kimunkált tényleges bekerülési költségből levonást nem eszközölt.

A kiegészített tényállás tükrében a másodfokú bíróság a megismételt fellebbezési eljárásban a K., K. u. szám alatti ingatlanra a felperes javára ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett, de időközben törölt holtig tartó haszonélvezeti jog kapcsán ugyancsak nem foganatosított levonást. Ennek kapcsán értékelte egyfelől, hogy a felperes a haszonélvezeti jogból eredő jogosultságait ténylegesen soha nem gyakorolta és mind a felperes, mind az alperes egybehangzó akaratelhatározása az volt, hogy a felperes által megörökölt építési telekre történő beruházással a K. utónevű gyermekük javára alakítsanak ki színvonalas, az elhatározáskor még egyező igényeiknek megfelelő családi házas lakóK.nyezetet. Tény, hogy a felépítmények kapcsán kért használatbavételi engedély kiadásakor nem került sor a korábban építési telekre bejegyzett felperesi holtig tartó haszonélvezeti jog törlésére, ugyanakkor e jogáról a felperes utóbb ellenérték nélkül lemondott. Minderre tekintettel nem mondható, hogy a felperes a telekajándékozást követően megvalósított építkezés eredményeként méltánytalan vagyoni előnyhöz jutna, illetve jogalap nélkül gazdagodna az alperes rovására.

(Megjegyezte a másodfokú bíróság, hogy a fentieket erősíti az a K.ülmény, hogy az ingatlan tulajdonosa a holtig tartó haszonélvezeti jog fennállta időszakában nem lépett fel haszonélvezeti jog korlátozása iránti igényvel az építkezéssel előidézett értéknövekedés okán.)

Az 59. tétel alatti az elszámolás K.ébe vonható vagyontömeg összegét a másodfokú bíróság a megismételt fellebbezési eljárásban foganatosított részbizonyítás eredményeként kerekítetten 29.112.000 forintban állapította meg az alábbiakra figyelemmel:

A felperes az elsőfokú eljárás során az eljárás kezdeti szakában 35.000.000 forintban jelölte meg a K. utcai ingatlan 2003. évi forgalmi értékét és a felek közötti megállapodásra alapítottn

ennek fele részét kívánta az alperesre hárítani. Ezzel az eljárás kezdeti szakában maga az alperes is egyetértett (Makói Városi Bíróság 2.P.20.205/2004/10. sorszámú jegyzőkönyv 17. oldal második bekezdése). Ekkor sem a felperes által jelölt jogalapot - a létrejött megállapodás azon tartalmát, mely szerint közös elhatározásuk volt, hogy a házastársi közös vagyonuk terhére mindkét közös gyermekük lakhatását biztosítják - sem a K. utcai ingatlan 35.000.000 forintos forgalmi értékét nem tette vitássá.

E tétel jogalapja tekintetében a Legfelsőbb Bíróság részítéletében a felperesi hivatkozásnak helyt adó másodfokú bírósági állásponttal egyetértett és a megismételt eljárásban csupán a fent leírt szempontok mentén az összepszerűség vizsgálatát írta elő. Ezt a másodfokú bíróság a megismételt eljárásban igazságügyi építész- és ingatlanforgalmi szakértő bevonásával foganatosította - mérlegelési K.be vonva az építkezéssel összefüggésben felperes által csatolt okirati bizonyítékokat is.

Az okirati bizonyítékokkal összefüggésben lényeges, hogy azok önmagukban nem alkalmasak a felperes által megjelölt 35.000.000 forintos bekerülési költség kétséget kizáró igazolására (Pp. 164. § (1) bekezdése; Pp. 206. § (1) bekezdés). Azok egyrészt figyelemmel az igazságügyi szakértő szóbeli kiegészítésére is (2.Pf.20.152/2010/18. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal), részben „fedik” egymást, másrészt az egyösszegű, részletezést nem tartalmazó nyilatkozatok számszakilag nem ellenőrizhetők, továbbá nem vonatkoztathatóak minden esetben egyértelműen a perbeli építkezésre. Ezért a másodfokú bíróság kiindulópontnak Kossárné Rostás Margit igazságügyi szakértő építőipari segédletek, normatív előírások alapján adott 28.000.000 forintos építéskori bekerülési költséget vett alapul.

Ehhez hozzászámította a szakértő szóbeli kiegészítésére figyelemmel a tetőfedés, cserepezés kapcsán a felperes által csatolt, szakértő által is szabályosnak minősített számlák szerinti, a normatívák alapján kalkulált költséghez viszonyítva adódó többletköltséget.

A szakértő a normatív előírások alapján a tetőfedési munkákhoz rendelhető anyag és fuvar költségét (amely utóbbi tétel a szakértő szóbeli kiegészítése szerint az anyagköltség 10%-ának felel meg) főépület esetében 600.030 forintban, míg a melléképület esetében 105.149 forintban határozta meg (2.Pf.20.152/2010/17. sorszám alatti írásbeli kiegészítés költségvetés 1/A. melléklet részletezésének 9. oldala; 1/B. mellékletének 6. oldala), ez összesen 705.179 forintot tesz ki. Ezzel szemben e munkafolyamat vonatkozásában a felperes által csatolt számlák szerinti kiadás összesen 972.093 forint volt (846.318 + 125.775 - a 2.Pf.20.152/2010/13. sorszám alatti írásbeli szakértői vélemény 3. számú mellékletének 14. és 15. sorai alapján), amely

anyagköltséghez a szakértő szóbeli kiegészítésére figyelemmel további 10 %-ot kitevő, 97.209 forint fuvar költség számítandó hozzá. Így összesen e tétel kapcsán 1.069.302 forint adódik. Ebből levonva a szakértői normatíva alapján kalkulált 705.179 forintot, 364.123 forint különbözet adódik, amellyel a 28.000.000 forintos bekerülési költség megemelendő.

A másodfokú bíróság egyetértett az alperes azon hivatkozásával, mely szerint a bútorokra vonatkozó számlák - a konyhabútor kivételével - nem vehetők figyelembe tekintettel arra, hogy azok az építési költség K.ébe nem vonhatók tételek és a peradatok szerint azok megtérítését az alperes nem vállalta. A felek által kötött, a lakhatás biztosítására vonatkozó megállapodás ilyen jellegű kiterjesztő értelmezésére nincs mód.

A konyhabútor 700.000 forintos vételárának beállítását ugyanakkor a másodfokú bíróság indokoltnak ítélte, tekintettel arra, hogy az elsőfokú alapeljárás során becsatolt, az érintett konyhabútorra vonatkozó megrendelőt (ismételt becsatolására jelen megismételt fellebbezési eljárásban 14/F/1. alatt is sor került) az alperes írta alá, amely tartalmazza a bútor teljes, 700.000 forint összegű vételárát, így a konyhabútor megrendelésében maga is közreműködött. A konyhabútor nem vitásan ténylegesen beépítésre került (ezt egyebekben igazolja a 13. sorszám alatti írásbeli szakértői vélemény is), a működőképes konyha pedig a családi ház rendeltetésszerű használatához szükséges, és e tételt az alperes ugyancsak nem tette vitássá az eljárás kezdeti szakában.

A bádogos munkákkal összefüggésben a másodfokú bíróság a szakértő szóbeli kiegészítésére figyelemmel túlzott mértékűnek ítélte a felperes által beállított 4.890.000 forint összegű tételt, tekintve, hogy az ennek alapjául csatolt „egyösszegű nyilatkozat” (18. sorszám alatti jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdés) nem csak és kizárólag a bádogos munka részére vonatkozott, másrészt az e K.ben felhívott 14/F/2. alatti melléklet 2010. május 28. napján kelt, évekkel a munka elvégzése után. Ezért a bádogos munkákkal összefüggésben a másodfokú bíróság az igazságügyi szakértő által beállított költséget tekintette irányadónak, figyelemmel arra, hogy azok kalkulálásakor a szakértő a terv szerinti méretekhez igazodó anyagmennyiséggel számolt (18. sorszám alatti jegyzőkönyv 3. oldal második bekezdés)

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanakkor - a szakértői véleménnyel szemben - számításba kellett venni az ingatlan tetején található úgynevezett „csúcsdísz” 48.000 forint bekerülési költséggel, tekintettel arra, hogy az alperes fentebb idézett, 2004. október 27-ei tárgyalásról készült jegyzőkönyvben rögzített egyetértő nyilatkozat alkalmával már a K. u. szám alatti ingatlan tetején volt és ennek elhelyezésével összefüggésben - függetlenül

attól, hogy ez luxusjellegű kiadásnak tekinthető-e avagy sem - kifogást nem emelt. A 48.000 forint összeg a szakértő szóbeli előadása alapján megalapozottnak, reálisnak tekinthető.

Így a fenti tételeket összegezve kerekítetten $(28.000.000 + 364.123 + 700.000 + 48.000 =)$ 29.112.000 forint adódik, amely 59. tétel alatt a vagyonmérlegbe beállítandó) és ennek fele része azaz 14.556.000 forint az alperesre terhelendő összeg.

A másodfokú bíróság a szakértői vélemény 8-13., 16-18., 20-21. tételeivel kapcsolatos felperesi kifogásokat alaptalannak minősítette tekintettel arra, hogy a felperes által felhívott okirati bizonyítékok e tételek kapcsán nem alkalmasak a normatív előírások alapján kalkulált és megfelelően indokolt szakértői megállapítások megdöntésére, figyelemmel a fent kifejtett indokokra is .

Ugyancsak elvetette a másodfokú bíróság az alperesnek a tereprendezéssel, kert kialakítással összefüggésben beállított költségre vonatkozó kifogását, mert álláspontja szerint a családi házas lakók.Nyezet kialakítására irányuló közös szülői elhatározásba beletartozik nemcsak a felülepítmény létesítése, hanem annak az esztétikus K.nyezetének a kialakítása is.

A házastársi közös vagyon megosztásának eredményeként a felperes mindösszesen 144.640.849 forint értékű vagyontömeghez jutott, amely magában foglalja egyrészt az egyéni vállalkozása keretében működtetett, illetve elszámolandó közös vagyont, a magánvagyon jelölt tételeit, valamint a társas vállalkozási részt. Az alperes tulajdonába adott vagyon értéke 69.161.335 forintot tesz ki, amely magában foglalja a magánvagyon jelölt tételeit, valamint a társas vállalkozási részt.

Az alperes tehát a 106.901.090 forint közös vagyoni jutónál 37.739.759 forinttal alacsonyabb, a felperes pedig 37.739.759 forinttal magasabb értékű közös vagyonhoz jutott, ezért a közös vagyon megosztása folytán a felperest ilyen összegű értékkülönböt alperesnek történő megfizetése terheli. Ebbe az összegbe viszont beszámítandó az 59. tétellel összefüggésben a felperes által az alperessel szemben érvényesített 14.556.000 forint megtérítési igényt, amelynek eredményeként a felperes 23.183.759 forint - kerekítve 23.183.760 forint - értékkiegyenlítést köteles az alperes részére megfizetni.

Ennek eredményeként módosult a pernyertesség-pervesztesség aránya, amelyre tekintettel a másodfokú bíróság mellőzte az elsőfokú ítélet felperest alperes javára járó perköltség fizetésére kötelező rendelkezését és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes javára elsőfokú perköltség megfizetésére -

figyelemmel a felek által előlegezett szakértői díjak összegére, valamint az ügyvédi képviselet folytán felmerült költségekre, továbbá a másodfokú és a felülvizsgálati eljárási költségek összegére, ennek kapcsán figyelemmel az ügyvédi képviseletre (a módosított 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) és (6) bekezdései). Ennek összegét - az illeték kivételével mindösszesen 2.300.000 forintban határozta meg. A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján módosította az elsőfokú ítélet állam javára járó illetékfizetésére kötelező rendelkezését, és a feleket egyenlő arányban kötelezte az elsőfokú eljárási illeték megfizetésére (az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 42. § (1) bekezdés a) pontja) alapján - értékelve, hogy a másodfokú bíróság a Makói Városi Bíróság 2.P.20.205/2004/134. számú ítéletének a házasság felbontására vonatkozó részét nem érintve a házastársi közös vagyon megosztására vonatkozó rendelkezéseit a fellebbezés korlátaira tekintet nélkül helyezte hatályon kívül (Itv. 51. § (1) bekezdése). A másodfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát értékelve kötelezte a felperest, illetve az alperest az elsőfokú, a fellebbezési eljárási, valamint a felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére a Pp. 81. § (1) bekezdése, az Itv. 59. § (1) bekezdése a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

- o -

A jogerős ítélet ellen az alperes felülvizsgálati kérelemmel élt a másodfokú bíróság ítélete felperest terhelő marasztalás összegére vonatkozó rendelkezésének a hatályon kívül helyezése, valamint az elsőfokú bíróság ítélete ugyanezen rendelkezésének a megváltoztatása és a marasztalási összeg 35.239.760 forintra történő „felemelése” (helyesen: leszállítása), a másodfokú bíróság ítélete felperest terhelő 158.000 forint elsőfokú perköltség mellőzésére vonatkozó rendelkezésének a hatályon kívül helyezése, a felperes fellebbezési és felülvizsgálati költség megfizetésére való kötelezése, továbbá az alperes eljárási illetékben való marasztalásának a mellőzése iránt.

A felülvizsgálati kérelmének részletesen kifejtett indokai szerint a jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás megállapításának a módja a Pp. §-át, 164. § (1) és bekezdését és 206. §-át, a Csjt. 30. § (1)-(2) bekezdését és 31. § (5) bekezdését, valamint a Ptk. 157. §-át sérti és ellentétes a Legfelsőbb Bíróság jelen perben hozott Pfv.II.20.887/2009/4. számú részítéletének indokolásában kifejtettekkel is.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a részítéletének indokolása szerint a felperesnek a felek közös megállapodása alapján a K. utónevű közös nagykorú gyermeknek juttatott lakóház felépítmény általa viselt bekerülési költsége alperest terhelő fele részének a megtérítésére irányuló igényét - annak jogalapját tekintve - alaposnak találta, az összecszerűség megállapíthatósága érdekében viszont további bizonyítást tartott szükségesnek egyrészt a felperes által hivatkozott „házilagos kivitelezésre” is figyelemmel a tényleges bekerülési költség, másrészt a teljes bekerülési költségnek a felperes ingatlan egészét terhelő holtig tartó haszonélvezeti joga értékét növelő része vonatkozásában.

I. Részben iratellenes, részben téves az alperesnek az a felülvizsgálati érvelése, mely szerint az 59. tételbe beállított lakóházingatlan bekerülési költsége vonatkozásában a tényállás megállapításának módja a Pp. 206. §-át sértene.

A hatályon kívül helyezés folytán megismételt másodfokú eljárásban hozott jogerős ítélet ugyanis a felülvizsgálattal támadott K.ben a peres felek egymással részben ellentétes előadásának, a perben kirendelt igazságügyi építész- és ingatlanforgalmi szakértő kiegészített véleményének, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok adatainak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek egyébként is megfelelően történő értékelése alapján, megalapozottan állapította meg a felek jogvitájának az érdemi elbírálásához szükséges tényállást.

Ennek során a bizonyítási teher Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt főszabályának a helyes alkalmazásával értékelte az alperes terhére mindazon tények bizonyítatlanságát, amelyek vonatkozásában az alperesnek állt érdekében az, hogy a saját tényállításait a bíróság valóban fogadja el.

A felperes az alapperben arra hivatkozott ugyan, hogy az építkezés részben „házilagos kivitelezésben” készült, a megismételt másodfokú eljárásban azonban e nyilatkozatát akként „pontosította”, hogy „házilagos kivitelezés” alatt a számlával nem igazolható anyag-, illetve munkadíj költségeket értette, és azt adta elő, hogy az építkezés során - akár a volt házasközös tulajdonos nagykorú gyermekekre tekintettel - ingyenes munkát sem ő maga, sem harmadik személyek nem végeztek. E tényállításának valódiságát a rendelkezésre álló peradatok nem cáfolták, az alperes pedig - noha

neki állott volna érdekében - meg sem kísérelte bizonyítani az állítólagos ingyenes munkavégzések és anyagjuttatások K.ét és értékét, sőt erre vonatkozó tényállításokat sem tett.

Helyesen hivatkozik ugyan az alperes arra, hogy a felperes által becsatolt anyag- és munkadíjszámlák nem alkalmasak a felperes által megjelölt 35.000.000 forintos bekerülési költség bizonyítására, mert azok - a jogerős ítélet helyes indokai szerint - egyrészt részben fedik egymást, másrészt számszakilag nem ellenőrizhetők, illetve nem vonatkoztathatók minden esetben egyértelműen a perbeli építkezésre. Az építkezés tényleges bekerülési költségének meghatározása során azonban a másodfokú bíróság - az ítéletének indokolásából kifejezetten is kitűnően - éppen az említett okok miatt nem a felperes által becsatolt számlák adatait, hanem a perben kirendelt igazságügyi szakértő aggálytalan szakértői véleményét vette alapul, és a szakértő által a normatív előírások alapján kalkulált bekerülési költséget - a tetőfedés, a beépített konyabútor, a bádogos munkák, valamint a csúcsdísz vonatkozásában - a szakértő által is szabályosnak minősített számlákkal igazolt többletköltségekkel korrigálta.

A bekerülési költséget a szakértő az átlagos árak és díjak alapulvételével határozta meg, egyes építési anyagok megrendelésében, kiválasztásában, illetve megvásárlásában az alperes maga is közreműködött, a saját lakásának a közvetlen közelében folyó építkezést pedig nyilvánvalóan figyelemmel kísérte, annak színvonala ellen viszont kifogást nem emelt. Alaptalanul érvel tehát az alperes azzal, hogy a bekerülési költség az átlagot sokszorososan meghaladó luxus kivitelű lakóházra vonatkozik, amelynek közös viselésére a felek megállapodása nem terjedt ki.

Iratellenes az alperesnek az a felülvizsgálati érvelése, hogy a Pf.13. sorszámú szakértői vélemény 1/C. számú melléklete a kerti munkák és ültetések költségét 4.044.000 forintban határozta volna meg, hiszen ez az összeg az „egyéb építmények” 3.848.500 forintos, valamint a kerti munkák 195.500 forintos költségének az együttes összegét tartalmazza. Az alperes a megismételt fellebbezési, és a felülvizsgálati eljárásban is csak arra hivatkozott, hogy a kerti munkákat és ültetéseket a K. utónevű lányuk a saját költségén végezte el, nem állította viszont azt, hogy az „egyéb építmények” bekerülési költségét sem a felperes viselte volna. Az előbbi tényállításának a valódiságára vonatkozó bizonyítás lefolytatására a megismételt eljárásban nem került sor, a bizonyítás kiegészítésének elrendelése pedig a teljes bekerülési költség becslésén alapuló voltára és a kerti munkákkal, valamint az ültetésekkel összefüggő 195.500 forintos költségnek a teljes bekerülési költséghez viszonyított csekély hányadára figyelemmel pedig nem is indokolt.

A Pp. 270. § (2) és 275. § (3) bekezdésében foglaltakból viszont az következik, hogy a tényállás megállapításának a módjára vonatkozó és az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatással lévő eljárásjogi szabálysértés hiányában a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás felülvizsgálati eljárás keretében történő felülmérlegelésének, a bizonyítékok újbóli értékelésének nincs helye.

II. Tévesen hivatkozik az alperesnek a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy a másodfokú bíróságnak a Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.20.887/2009/4. számú végzésének a megismételt másodfokú eljárása vonatkozó utasításait sértené.

A Pp. 275. § (5) bekezdése szerint a Legfelsőbb Bíróságnak a másodfokú bíróság határozatát hatályon kívül helyező, valamint a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasító végzésében foglalt megállapításaihoz és állásfoglalásaihoz a megismételt eljárásban a másodfokú bíróság is kötve van. Ez a kötöttség azonban nem értelmezhető úgy, hogy a végzésben foglalt utasításoktól az első- vagy a másodfokú bíróság sohasem térhet el. A Legfelsőbb Bíróság megállapításai ugyanis a határozatának meghozatalakor rendelkezésre álló peranyagra támaszkodnak. Ezért, ha a további eljárás során új tények és új bizonyítékok alapján a Legfelsőbb Bíróság által alapul vett tények megdőlnék, akkor a tényállás módosulásával tárgytalanná válhat a Legfelsőbb Bíróságnak az arra épülő jogi iránymutatása is.

A Legfelsőbb Bíróság a Pfv.II.20.887/2009/4. számú részítéletével - annak indokolásából kitűnően - az ingatlan, illetőleg a felperes haszonélvezeti joga értékének a megismételt másodfokú eljárásban ingatlanforgalmi szakértő kirendelése útján történő meghatározását azért tartotta szükségesnek, mert a K. utónevű gyermek tulajdonában álló ingatlanon a felperes holtig tartó haszonélvezeti joga a részítélet meghozatalának időpontjában is fennállott, és ezért a lakóház bekerülési költsége fele részének az alperes általi megtérítése esetén a felperes - a Csjt. 31. § (5) bekezdésének tilalma ellenére - méltánytalan vagyoni előnyhöz jutott volna, tehát jogalap nélkül gazdagodott volna az alperes terhére. A más tulajdonában álló dolog birtoklását, használatát, hasznainak szedését, valamint az említett jogosultságok másnak történő átengedését biztosító - Ptk. 157. § (1) bekezdése szerinti - haszonélvezeti jog ugyanis polgári jogi értelemben olyan vagyoni értékű jognak minősül, amelynek értékét alapvetően az azzal terhelt dolog értéke, valamint a haszonélvező életkora határozza meg. Ennek a következménye az, hogy a felek közös vagyonának a terhére létesített lakóház felépítésének a ténye nem csupán a nagykorú gyermek tulajdonában álló, de a felperes haszonélvezeti jogával terhelt ingatlan, hanem az azt terhelő haszonélvezeti jog értékét is lényegesen növelte.

E jogáról azonban az alperes a K. utónevű gyermekével 2010. február 16. napján kelt szerződésben ellenszolgáltatás igénye nélkül lemondott és a szerződés alapján az említett jogosultságát a földhivatal az ingatlan-nyilvántartásból is törölte. A megismételt másodfokú eljárásban tehát a vitás ingatlan már tehermentes volt, ezért fogalmilag kizárt volt annak a lehetősége, hogy a teljes bekerülési költség fele részének az alperes terhére való elszámolása akár részben is a felperest gazdagíthassa. Nem sértett tehát eljárásjogi szabályt a másodfokú bíróság azzal, hogy a Legfelsőbb Bíróság részítélete által előírt ingatlanforgalmi szakértői bizonyítás elrendelését mellőzte. A Pp. 163. § (1) bekezdése szerint ugyanis a bíróság csak a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett rendel el bizonyítást, a megismételt másodfokú eljárásban rendelkezésre álló peradatok alapján azonban a felek jogvitájának érdemi elbírálására irányadó Csjt. 31. § (2) bekezdésének alkalmazásához szükséges tények K.e megalapozottan megállapítható volt, mert a tényállás módosulása folytán a részítélet által előírt további bizonyítás szükségtelenné, az arra épülő jogi iránymutatás pedig tárgytalanná vált.

Téves az alperesnek a fentiekkel ellentétes azon érvelése mely szerint a felperes haszonélvezeti joga fennállásának és az építkezés folytán bekövetkezett értékemelkedésének a megállapítására nem a megismételt, hanem az alapfellebbezési eljárásbeli másodfokú ítélet meghozatalának az időpontja lenne az irányadó, és ezért a bekerülési költség felek közötti elszámolása K.ében a felperes haszonélvezeti joga említett időpontot követő törlésének már nem lenne jogi jelentősége. A felek eredeti szándéka ugyanis nyilvánvalóan nem a felperes holtig tartó haszonélvezeti jogával terhelt, hanem a gyermekük lakhatását is biztosító tehermentes lakóház felépítmény közös költségen történő juttatására irányult, az erre irányuló megállapodásuk tartalmával pedig a haszonélvezeti jog utólagos törlése nem ellentétben, hanem összhangban állott.

III. Helyesen hivatkozik ugyan az alperes arra, hogy a másodfokú bíróságnak az ítéletében a perköltség viseléséről nem egy összegben, hanem az első-, másod- és felülvizsgálati eljárási költség összegét külön-külön is feltüntetve kellett volna határoznia. A költségek szétbontásának elmaradása azonban nem tekinthető olyan eljárási jogszabálysértésnek, amelynek az érdemi döntésre lényeges kihatása volt.

Alaptalanul sérelmezi ugyanis az alperes a jogerős ítéletnek a perköltség viselésének módjára és összegére vonatkozó rendelkezését. A S. Kft. vagyonszövetséghez tartozó üzletrészei vonatkozásában a felperes pervesztes lett ugyan a felek közötti

elszámolás alapjául szolgáló érték a vonatkozásában, és az üzletrészek megosztása iránt előterjesztett kereseti kérelmetől a per későbbi szakaszában el is állott. Az alperes viszont az üzletrészek közös tulajdona megszüntetésének a módja tekintetében 30.000.000 forint értékkiegyenlítés, az 59. tételbe beállított megtérítési igény vonatkozásában pedig a jogalap, valamint a terhére elszámolt és az általa elismert (29.112.000 - 2.500.000 =) 26.612.000 forint erejéig - ugyancsak pervesztesnek minősül. A pernyertesség-pervesztesség arányát mérlegelve, valamint az előlegezett költségeket figyelembe véve nem sértett jogszabályt a másodfokú bíróság, amikor a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest 2.300.000 forint, rész-perköltségben marasztalta és a le nem rótt illeték arányos megfizetésére kötelezte.

IV. Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezéssel, az alperes pedig fellebbezési ellenkérelemmel élt, ezért a jogerős ítélet a felek megismételt eljárásban módosított kérelmeinek az ismertetésekor nyilvánvaló elírás folytán tüntette fel a felek perbeli pozíciójának a felcserélésével azt, hogy az „alperes módosított fellebbezési kérelmet”, „a felperes pedig módosított fellebbezési ellenkérelmet” terjesztett elő.

Az ilyen jellegű elírást tartalmazó határozat azonban nem jogszabálysértőnek, hanem hibásnak minősül, ezért annak orvoslására nem a Legfelsőbb Bíróság hatásK.ébe tartozó Pp. 270. § szerinti felülvizsgálati eljárás, hanem csak a hibás határozatot hozó bíróság hatásK.ébe tartozó Pp. 224. § szerinti kijavítási eljárás keretében kerülhet sor.

A kifejtettek miatt a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. § (1) bekezdése, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján irányadó, a költségmentesség bírósági alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a Legfelsőbb Bíróság az alperest a felperes felülvizsgálati eljárással felmerült költségeinek, valamint a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2011. május 10.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró.
A kiadmány hitelül:tisztviselő